

Η ομιλία της Αλέκας Παπαρήγα

«Σήμερα, βαδίζοντας προς τη συμπλήρωση των 100 χρόνων δράσης του Κόμματος, τιμάμε τα 70χρονα από την ίδρυση του ΔΣΕ και πιο ειδικά όλους αυτούς που με ανιδιοτέλεια προσέφεραν τη ζωή τους για τα συμφέροντα του λαού, πολεμώντας στις γραμμές του Αρχηγείου των Τζουμέρκων.

Οι ποικιλώνυμοι αντίπαλοί μας, που ταυτόχρονα είναι αποδεδειγμένοι εχθροί του λαού, σχολιάζουν ότι το ΚΚΕ "ξύνει παλαιές πληγές", υμνεί έναν "αδελφοκτόνο", όπως ισχυρίζονται, πόλεμο. Ορισμένοι μάλιστα από αυτούς, υποκριτικά, εύχονται να μη ζήσει ξανά ο τόπος τέτοια τραγωδία, ο "αδελφός να σκοτώνει αδελφό", όπως λένε. Άλλοι, δήθεν αντικειμενικοί και ουδέτεροι, τα βάζουν με το κακό ριζικό του Έλληνα, που τάχα έχει στο DNA του την εμφύλια σύρραξη, παραφράζουν και συκοφαντούν συνειδητά το σύνθημα του Θόδωρου Κολοκοτρώνη, "φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους".

Ο τρίχρονος αγώνας του ΔΣΕ ήταν ηρωικός και δίκαιος, ταξικός και διεθνιστικός. Δεν ήταν πόλεμος ανάμεσα σε αδέρφια, ούτε ήταν ένας, ακόμη, πόλεμος που ξέσπασε με ευθύνη και των δύο πλευρών, όπως ισχυρίζονται ορισμένοι αστοί ιστορικοί επιστήμονες, που τάχα ανακάλυψαν ένα μέσο δρόμο ιστορικής ερμηνείας των γεγονότων.

Όσοι ενδιαφέρονται να μάθουν την αλήθεια, ας δώσουν σημασία στην απάντηση που προκύπτει από το παρακάτω ερώτημα:

Από πού προέρχονταν οι πρώτες ένοπλες ομάδες που σχηματίστηκαν και στη συνέχεια αποτέλεσαν το ΔΣΕ; Από πού προήλθαν οι 83 νεκροί που υπηρέτησαν στο Αρχηγείο του ΔΣΕ στα Τζουμέρκα, που πήρε το όνομα του τιμημένου νεκρού υποστράτηγου και διοικητή του Θόδωρου Ζαλοκώστα; Από πού προέρχονταν οι 70 αρτινοί νεκροί που υπηρέτησαν σε μονάδες του ΔΣΕ άλλων περιοχών, εκτός δηλαδή του Αρχηγείου των Τζουμέρκων; Από πού προέρχονταν οι 101 νεκροί, που είχαν έλθει από άλλες περιοχές και σκοτώθηκαν στις μάχες της Άρτας;

Μια ήταν η βασική πηγή προέλευσης των πρώτων πυρήνων μαχητών και μαχητριών του ΔΣΕ: Η γενιά της 10ετίας του '20 και του '30, αυτή που πρωτοστάτησε στους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες πριν από το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ήταν οι ΕΑΜίτες και ΕΛΑΣίτες, που με το όπλο στο χέρι πάλεψαν "με θεούς και δαίμονες", που λέει ο λαός, για την απελευθέρωση της Ελλάδας από την τριπλή κατοχή, την ιταλική, γερμανική και βουλγαρική. Οι πολύ νεώτεροι που πήραν το δρόμο του ΔΣΕ το αποφάσισαν όταν είδαν ότι οι μοναδικά διωκόμενοι Έλληνες μετά την κατοχή ήταν οι κομμουνιστές και οι κομμουνίστριες, αυτοί που καθοδήγησαν τον αγώνα απελευθέρωσης του ελληνικού λαού.

Οι κομμουνιστές και κομμουνίστριες ήταν η βασική μάζα των διωκομένων, παρά το γεγονός ότι είχε προηγηθεί ο αδικαιολόγητος συμβιβασμός με τη συμφωνία της Βάρκιζας και λίγο πιο πριν με τις συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας. Ο αντίπαλος την υποχώρηση την αξιοποιεί για να σε εξοντώσει ολοκληρωτικά, αυτό το δίδαγμα είναι πολύτιμο.

Ο αντίπαλος ήξερε καλά ότι το ΚΚΕ παρά τα λάθη στρατηγικού χαρακτήρα δεν ήταν διατεθειμένο να εκθέσει και να ντροπιάσει το κίνημα της εθνικής αντίστασης, δεν ήταν διατεθειμένο να το βάλουν στο χέρι.

Ο εμφύλιος του '46-'49 ανέδειξε καθαρά δύο απολύτως εχθρικά στρατόπεδα μεταξύ τους: Από την μια μεριά ήταν οι λαϊκοί αγωνιστές, που εξέφραζαν τα συμφέροντα της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού, από την άλλη ήταν ο αστικός εθνικός στρατός, η αστική τάξη και το κράτος της, οι πολιτικοί υπηρέτες τους και οι ιμπεριαλιστές σύμμαχοί τους με πρωτεργάτη τις ΗΠΑ, που μετά τα Δεκεμβριανά πήραν τη σκυτάλη της δήθεν προστασίας της Ελλάδας από την Αγγλία, δηλαδή την άλλη ιμπεριαλιστική δύναμη που είχε ματοκυλίσει την Αθήνα, και όχι μόνο, το Δεκέμβρη του '44.

Ο αγώνας του ΔΣΕ αποτελεί την κορυφαία εκδήλωση της ταξικής πάλης στην Ελλάδα κατά τον εικοστό αιώνα. Η αστική κρατική εξουσία γνώρισε τότε το μεγαλύτερο κίνδυνο για την ίδια την ύπαρξή της και όχι μόνο. Την απειλή αυτού του αγώνα την ένωσαν και οι ιμπεριαλιστές, που τα συμφέροντά τους στην περιοχή ήταν απολύτως συνδεδεμένα με τα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης και ενώ συνεχίζονταν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, η πάλη για τη νίκη της εργατικής εξουσίας στην ανατολική Ευρώπη, στα Βαλκάνια ενώ είχε ξεκινήσει η σοσιαλιστική οικοδόμηση τα πρώτα της βήματα.

Ο τρίχρονος αγώνας του ΔΣΕ υπήρξε δίκαιος, ηρωικός και μεγαλειώδης, ξεπήδησε αναπόφευκτα μέσα από τις συγκεκριμένες μεταπολεμικές εξελίξεις στην Ελλάδα, τη μεταπολεμική ταξική πάλη.

Είμαστε περήφανοι γιατί αποτελούμε σήμερα συνέχεια αυτής της γενιάς και έχουμε το δικαίωμα, όλοι εμείς που σήμερα δρούμε στις γραμμές του ΚΚΕ, όλοι όσοι είναι δίπλα του, να αισθανόμαστε και είδος ικανοποίησης, μακριά βεβαίως από κάθε ίχνος κομπασμού και αυταρέσκειας, γιατί συνεχίζουμε τον αγώνα σε εξαιρετικά αντίξοες και ιδιαιτέρως πολύπλοκες συνθήκες.

Όταν λέμε αντίξοες συνθήκες δεν εννοούμε γενικά τις δυσκολίες της ταξικής αναμέτρησης στις συνθήκες του καπιταλισμού, αυτές υπήρχαν και θα υπάρχουν όσο υπάρχει ο καπιταλισμός, όσο αυτός είναι παγκόσμια κυρίαρχο σύστημα. Δεν έχουμε αυταπάτες, ούτε πιστεύουμε σε δρόμους πάλης, στρωμένους με ροδοπέταλα. Η πιο μεγάλη και πρωτόγνωρη δυσκολία για τον 20ο και τις πρώτες 10ετίες του 21ου αιώνα είναι η νίκη της αντεπανάστασης στις σοσιαλιστικές χώρες, η οποία οδήγησε σε υποχώρηση και το παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα, μια υποχώρηση που ακόμα δεν έχει δυστυχώς ολοκληρωθεί. Υποχώρηση προσωρινή, βέβαια, αλλά που τις συνέπειές της τις γευόμαστε, τις έχουμε μπροστά μας συνεχώς.

Η τιμή και περηφάνια μας για το ΔΣΕ δεν έχει καμία σχέση με τον εξωραϊσμό του, άλλωστε το σημειώνουμε καθαρά στη Διακήρυξη της ΚΕ με την οποία ξεκινήσαμε τον αγωνιστικό εορτασμό των 70 χρόνων. Δεν κρύψαμε, δεν κρύβουμε ότι στο ΔΣΕ εκφράστηκαν υποκειμενικές αδυναμίες στην έγκαιρη ανάπτυξη της δράσης του, στο χαρακτήρα και στόχο πάλης που ανέδειξε, στην κοινωνική του σύνθεση, αδυναμίες που άσκησαν επίδραση στην τελική έκβαση, ύστερα από μια σειρά σημαντικές νίκες που είχαν σημειωθεί και ενώ δεν είχε ακόμα προλάβει η αστική τάξη και ο στρατός της να ανασυνταχθούν, πράγμα που το πέτυχαν με το σιδερένιο χέρι της αμερικανικής επέμβασης.

Το ΚΚΕ δεν φοβάται να βγάζει διδάγματα σε θέματα στρατηγικής και τακτικής, που η επικαιρότητά τους παραμένει ζωντανή, όσο και αν οι εξελίξεις έχουν προσθέσει καινούργια στοιχεία και πλευρές.

Αυτοί που μιλάνε σήμερα για "αδελφοκτόνο" αγώνα είναι αυτοί που ταξικά εχθρεύονται τις απεργίες, τα συλλαλητήρια, τις καταλήψεις, τις ανεβασμένες μορφές της λαϊκής πάλης. Είναι αυτοί που κραυγάζουν ότι η απεργία συγκρούεται με το δικαίωμα στην εργασία, ο αποκλεισμός δρόμων ισοδυναμεί με απαγόρευση της ελεύθερης μετακίνησης των πολιτών. Είναι όλοι αυτοί "συστημικοί", δήθεν "αντισυστημικοί" και δήθεν "ανανεωτές" που έστειλαν την αγροτιά να θάβει τα προϊόντα της, τα πορτοκάλια της, όπως έγινε εδώ στην Άρτα, αρχικά με χρηματικό αντίτιμο, μόνο και μόνο για να περάσουν στη συνέχεια τις ποσοτώσεις, τη διείσδυση των καπιταλιστικών επιχειρήσεων στην αγροτική παραγωγή, τη συγκέντρωση της γης και της παραγωγής σε λίγα χέρια.

Αυτοί που μιλάνε για "αδελφοκτόνο" αγώνα είναι αυτοί που θέλουν ένα λαό γονατισμένο, πεινασμένο, αποπροσανατολισμένο, ψεκασμένο με συκοφαντίες και απειλές. Είναι αυτοί που δικαιολογούν κάθε μορφής ιμπεριαλιστική επέμβαση, πόλεμο, κυρώσεις, αποκλεισμούς. Είναι εκείνοι που κρύβουν από τους λαούς και εννοείται και από τον ελληνικό λαό, την πραγματική αίτια της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης, του σύγχρονου μαζικού κύματος φτωχοποίησης, μετανάστευσης και προσφυγιάς.

Είναι αυτοί που έχουν άμεση ευθύνη για τις φλεγόμενες ιμπεριαλιστικές πολεμικές εστίες στην περιοχή μας και αλλού.

Είναι αυτοί που και την ειρήνη και τον πόλεμο τον χρησιμοποιούν για να πολλαπλασιάζονται τα καπιταλιστικά κέρδη, να διευθετούνται υπέρ του ενός ή του άλλου στρατοπέδου οι ενδοκαπιταλιστικοί ανταγωνισμοί.

Είναι αυτοί που τσακώνονται μεταξύ τους, με κάθε μέσο και τρόπο, για τον έλεγχο των αγορών, του πλούτου, των δρόμων μεταφοράς της Ενέργειας, των γεωστρατηγικών, οικονομικών, πολιτικών, στρατιωτικών βλέψεών τους.

Είναι αυτοί έχουν ιδρύσει ή έχουν αξιοποιήσει δολοφονικούς μηχανισμούς. Μηχανισμοί όπως πχ το "Ισλαμικό Κράτος" ή οι "Ταλιμπάν" είναι πλέον γνωστό ότι συγκροτήθηκαν, χρηματοδοτήθηκαν και αποτέλεσαν εργαλείο στα χέρια κρατών όπως είναι οι ΗΠΑ, κράτη - μέλη της ΕΕ, άλλοι σύμμαχοί τους, με ξεχωριστή θέση ανάμεσά τους η Τουρκία, η Σαουδική Αραβία, κ.ά.

Είναι τα γνωστά μας ιμπεριαλιστικά κράτη, αλλά και νέα που έχουν μπει στους σκληρούς ανταγωνισμούς, όπως η Ρωσία και η Κίνα. Είναι αυτοί που επιβραβεύουν την αντιδραστική πολιτική της Τουρκίας, της δίνουν τον αέρα της διεκδίκησης συγκυριαρχίας στο Αιγαίο, του γκριζαρίσματος ζωνών, των συνεχών παραβιάσεων κυριαρχικών δικαιωμάτων μας.

Είναι αυτοί, η κυβέρνηση και οι κεφαλαιοκράτες, η ΝΔ και τα άλλα κόμματα του καπιταλιστικού μονόδρομου, που επεξεργάστηκαν και λιβανίζουν το νέο "αναπτυξιακό νόμο" με τον οποίο ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ σπεύδουν να προσφέρουν νέες φοροαπαλλαγές, επιδοτήσεις, κρατικές ενισχύσεις και προστασία στο μεγάλο κεφάλαιο, με σκοπό τη στήριξη της κερδοφορίας και της ανταγωνιστικότητάς του. Προκλητικά προνόμια προς τους επιχειρηματικούς ομίλους, τα οποία "πατάνε" πάνω στους άθλιους μισθούς και μεροκάματα, σε συνθήκες εργασιακής γαλέρας.

Αυτοί οι χθεσinoί και οι σημερινοί που πετσόκοψαν τους μισθούς και τις συντάξεις, που έφεραν τη φορολογική λαίλαπα, τη δραματική μείωση των δικαιωμάτων στην Παιδεία και την Υγεία. Είναι όλοι αυτοί, χθεσinoί και σημερινοί, που παραχωρούν τον πλούτο της χώρας

σε Έλληνες και ξένους κεφαλαιοκράτες, να τον εκμεταλλεύονται 30-40 χρόνια μέχρι και 99 χρόνια με τυράκι στη φάκα τη δημιουργία μερικών χιλιάδων θέσεων εργασίας που δεν πρόκειται να πλησιάσουν ούτε από μεγάλη απόσταση το 1 και μισό εκατομμύριο ανέργων. Μόνο που λογαριάζουν χωρίς τον ξενοδόχο, δηλαδή το λαό, γιατί αλίμονο αν ο λαός αφήσει τόσα χρόνια στη θέση του το σάπιο εκμεταλλευτικό σύστημα. Αλίμονο αν ο λαός δεν αποφασίσει, με βάση την πείρα του να πάρει τον πλούτο στα χέρια του, να τον κάνει κοινωνική ιδιοκτησία, να απεγκλωβίσει την Ελλάδα από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ. Αδιέξοδα δεν υπάρχουν για κανένα λαό τις πρώτες δεκαετίες του 21ου αιώνα. Χαμένοι αγώνες είναι αυτοί που δεν δίνονται, αυτοί που δεν έχουν στόχο την εργατική, τη λαϊκή εξουσία.

ΝΑΙ σήμερα ο αγώνας για την εργατική εξουσία, τη σοσιαλιστική εξουσία είναι περισσότερο αναγκαίος από ποτέ. Αυτή η προοπτική μπορεί και πρέπει να διαγράφεται μέσα στον καθημερινό λαϊκό αγώνα.

Ποτέ δεν είναι αργά, αν πρόκειται να βγουν πολιτικά συμπεράσματα, να κατασταλάξει η πείρα, να μετατραπεί σε αντεπίθεση ως το τέλος, ως τη νίκη.

Να ποια είναι η αλήθεια για τη γέννηση του ΔΣΕ

Μετά το Δεκέμβρη και τη συμφωνία της Βάρκιζας εγκαταστάθηκαν στην Ελλάδα 50.000 βρετανικές στρατιωτικές δυνάμεις και στη συνέχεια εξαγγέλθηκε το Δόγμα Τρούμαν στα μέσα του 1947 έγινε η αντικατάσταση της βρετανικής από την αμερικανική παρέμβαση.

Αντί να γίνει εκκαθάριση στρατού από δωσίλογους διώχθηκαν οι ΕΑΜίτες και ΕΛΑΣίτες. Ο νέος αστικός στρατός, που συγκροτήθηκε μετά τον πόλεμο, στηρίζονταν στους λεγόμενους "εθνικόφρονες", στους ταγματασφαλίτες, σε παλιές και νέες παρακρατικές συμμορίες. Ο τότε υπουργός Δικαιοσύνης, Κων. Ρέντης, στις 10/12/45, ανακοίνωνε, ότι μέχρι τότε είχαν διωχθεί 80.000 ΕΑΜίτες για αδικήματα στα χρόνια της κατοχής, 40.000 από αυτούς ήταν φυλακισμένοι ως υπόδικοι ή κατάδικοι, και ότι υπήρχαν ακόμα 48.000 αδικεπεραιώτες δικογραφίες.

Επόμενο λοιπόν ήταν στις 24/8/45 ο Νίκος Ζαχαριάδης να ανακοινώσει ότι το συμφέρον του λαού απαιτεί να "ξανατηχήσει το τραγούδι του ΕΛΑΣ". Όταν επιλέχθηκε η ένοπλη πάλη ο απολογισμός των θυμάτων αγωνιστών και αγωνιστριών ήταν: Νεκροί 1.192, τραυματίες 6.413, συλληφθέντες 70.000, βιασμένες γυναίκες 165, είχαν γίνει 6.567 ληστείες, δρούσαν 166 συμμορίες, ενώ οι παράνομοι οπλοφορούντες δολοφόνοι ήταν 20.000. Γίνονταν μαζικές σφαγές όπως στην Καλαμάτα, γενικά στη Μεσσηνία και Λακωνία, όπου εκεί κηρύχτηκε στρατιωτικός νόμος.

Στη 2η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ, (12-15 Φλεβάρη 1946), δηλαδή ένα χρόνο μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, καθορίστηκε ότι περιεχόμενο της ένοπλης πάλης ήταν η λαϊκή αυτοάμυνα, μέσο πίεσης για δημοκρατικές εξελίξεις. Αυτός ο αναντίστοιχος, στις συγκεκριμένες συνθήκες, χαρακτήρας που δόθηκε στο ΔΣΕ οδήγησε και στην καθυστέρηση στην έναρξη δράσης του και στον περιορισμό του στις ορεινές περιοχές. Δύο χρόνια περίπου μετά, στις 2 Δεκεμβρίου 1947, το 2ο κλιμάκιο του ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ αποφάσισε τη συγκρότηση της Προσωρινής Δημοκρατικής Κυβέρνησης (ΠΣΚ) στις περιοχές που είχε απελευθερώσει ο ΔΣΕ.

Η ίδρυση του αρχηγείου των Τζουμέρκων που ανήκε στο Γενικό Αρχηγείο του ΔΣΕ

Το 1945, λίγο μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, η εθνοφυλακή και οι παρακρατικές συμμορίες των Μάυδων καταλαμβάνουν τα γραφεία του ΕΛΑΣ στην Άρτα με επικεφαλής την εθνοφυλακή. Το μίσος τους ήταν απύθμενο, ήθελαν εκδίκηση, επειδή χιλιάδες αγωνιστές στην περιοχή στήριξαν τον αγώνα του ΕΛΑΣ. Δεν ήθελαν να αφήσουν ούτε έναν κομμουνιστή, ΕΛΑΣίτη, ΕΑΜίτη ζωντανό. Μπροστά στους κομμουνιστές της Άρτας, όπως και όλης της Ελλάδας, έμπαινε ένα ερώτημα "αντίσταση ή υποταγή", "ζωή ή θάνατος".

Το τρομοκρατικό όργιο οδήγησε, και σωστά, να σχηματιστούν οι πρώτες ομάδες των ενόπλων αγωνιστών στα Τζουμέρκα, όπως και σε όλα τα βουνά της Ελλάδας. Ανάμεσά τους ήταν μια μικρή ομάδα 9 μαχητών που χτύπησε τις παρακρατικές συμμορίες στα χωριά της περιοχής. Άλλη ομάδα κατέφυγε και έδωσε μάχη στους Μελισσουργούς, στο Πεντάλοφο, στην Πυρσόγιαννη, στο Σκαλοχώρι και ξεκίνησε η συγκέντρωση στα Τζουμέρκα. Τον Απρίλη του 1947 οι λιγότεροι από 100 μαχητές γίνονται 200.

Η περιοχή των Τζουμέρκων έπαιζε υπερτοπικό ρόλο, συνιστούσε για τις δυνάμεις του ΔΣΕ πέρασμα από τη νότια Ελλάδα προς το Γράμμο, οδηγούσε στη συνένωση των χωριστών δυνάμεων στα νώτα των κυβερνητικών.

Με την ίδρυση του αρχηγείου του ΔΣΕ των Τζουμέρκων στις 27 Δεκέμβρη του '46 οι σκόρπιες ομάδες αποκτούν ενιαίο καθοδηγητικό κέντρο. Απελευθερώνονται 16 χωριά. Οι μαχητές Παλιούρας, Μίτζας, Παπαγιάννης και άλλοι δίνουν αλληπάλληλες μάχες με τον εθνικό αστικό στρατό, σημειώνουν νίκες, αλλά ο συσχετισμός είναι υπέρτερος, δεν αρκεί η αυταπάρνηση. Στο Μοναστήρι Μελατών, που τότε έγινε η έδρα του αστικού στρατού και των συμμοριών του, οδήγησαν τους αιχμαλώτους μαχητές του ΔΣΕ για να τους βασανίσουν και τελικά με όλη τη βαρβαρότητα που χαρακτηρίζει τους δήμιους της εργατικής τάξης, της φτωχής αγροτιάς, έφθασαν στον αποκεφαλισμό τους.

Το δίχρονο '48-'49 η Άρτα αναδείχθηκε, και αυτή, σε τόπο συγκρούσεων με αντίπαλο τον εθνικό αστικό στρατό και το παρακράτος, που τον στήριζε και έκανε και τις πιο βρώμικες δουλειές.

Η δράση του ΔΣΕ στην περιοχή των Τζουμέρκων αναφέρεται στην έκθεση που παρέδωσε ο Χαρίλαος Φλωράκης το 1950 στο ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ.

Από τους 200 αντάρτες σώθηκαν ελάχιστοι, παρόλα αυτά άλλοι μαχητές εξοπλισμένοι με νέο θάρρος, με το δίκιο του λαού συνέχισαν τις μάχες σε ομάδες, τράβηξαν στο Γράμμο και εκεί αρκετοί από αυτούς έδωσαν τη ζωή τους. Ανάμεσα στους βάνουσα δολοφονημένους με αποκεφαλισμό ήταν και 15χρονα ανταρτόπουλα, 18χρονοι.

Όπως είναι γνωστό από τις αρχές του 1947 ο ΔΣΕ με τη συνεχή πολεμική του δράση απελευθέρωσε μεγάλες περιοχές σε όλη την Ελλάδα, στη Δυτική Μακεδονία, στην Κεντρική και Ανατολική Μακεδονία, στη Στερεά, στην Ήπειρο και την Πελοπόννησο. Έτσι αναδείχτηκε η ανάγκη να οργανωθεί η εξουσία, με τη συγκρότηση της Προσωρινής Δημοκρατικής Κυβέρνησης (ΠΔΚ), να κατοχυρωθούν τα βασικά λαϊκά δικαιώματα, οι ελευθερίες και τα καθήκοντα του αγωνιζόμενου λαού. Συγκροτήθηκαν Λαϊκά Συμβούλια, Λαϊκά Δικαστήρια, Λαϊκή Πολιτοφυλακή, ως λαογέννητοι θεσμοί που αφορούσαν την

οργάνωση της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Οι θεσμοί εξασφάλιζαν τη λύση σε πλήθος λαϊκών προβλημάτων, την προστασία των παιδιών τους με τη σωτηρία τους από τους βομβαρδισμούς και τον εξανδραποδισμό, τη μόρφωσή τους με την ίδρυση σχολείων, για κάθε πρόβλημα της σκληρής καθημερινότητας.

Η ΠΔΚ ρύθμισε τον αναδασμό της γης, μοίρασε τη γη στους αγρότες, οργάνωσε την καλλιέργειά της, έφτιαξε σχολεία και έθεσε σε λειτουργία τα υπάρχοντα, έφτιαξε νοσοκομεία και λειτούργησε αυτά που υπήρχαν, οργάνωσε τον επισιτισμό του λαού, προχώρησε σε έργα ανοικοδόμησης, κλπ.

Ο ΔΣΕ ξεχωρίζει επίσης γιατί ανέδειξε σε όλες τις θέσεις, μάχιμες και βοηθητικές, το ρόλο και τα ισότιμα δικαιώματα των γυναικών, δεν υπάρχει ως σήμερα ιστορικό προηγούμενο τέτοιας γυναικείας συμμετοχής. Συγκεκριμένα, γύρω στα τέλη του 1948 πάνω από το 20% των μελών των λαϊκών οργάνων ήταν γυναίκες. Η γυναίκα στην Ελεύθερη Ελλάδα για πρώτη φορά πήρε μέρος σε εκλογές, εξέλεξε και εκλέχτηκε, κερδίζοντας υπεύθυνες θέσεις στη Λαϊκή Εξουσία. Έγινε μέλος του Λαϊκού Συμβουλίου του χωριού ή της επαρχίας, δικαστής στα Λαϊκά Δικαστήρια, λαϊκός πολιτοφύλακας, φρούραρχος ή αγροφύλακας.

Αναμφισβήτητα παρακαταθήκη για το κόμμα μας είναι η τρίχρονη πάλη του ΔΣΕ. Όπως παρακαταθήκη αποτελούν όλοι οι σκληροί αγώνες του Κόμματος σε συνθήκες παρανομίας, ημιπαρανομίας, αλλά και νομιμότητας στο πλαίσιο της αστικής δημοκρατίας. Σε συνθήκες ανόδου, στασιμότητας ή και υποχώρησης του κινήματος.

Δύσκολο από αυτό το βήμα να διαλέξει κανείς ποια συμπεράσματα, ποια διδάγματα είναι σημαντικότερα από κάποια άλλα.

Ο καθένας και η κάθε μια που πήρε και παίρνει μέρος στον όμορφο αγώνα μας έχει κατακτήσει μια ορισμένη πείρα. Ο καθένας, η καθεμιά χωριστά κουβαλάμε αναμνήσεις, συγκινήσεις, χαρές, αλλά και λύπες, βεβαιότητες που προκύπτουν μέσα από τη συλλογική μελέτη της ιστορίας της ταξικής πάλης και της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, αλλά και ζητήματα που πιθανά να μην έχουν κατασταλάξει μέσα μας, απαιτούν βαθύτερη μελέτη και προσωπική προσπάθεια.

Ένα πράγμα είναι βέβαιο: Χωρίς την πείρα και τη γνώση που δίνει η προσωπική συμμετοχή δεν είναι εύκολη η κατάκτηση της συλλογικής πείρας και γνώσης. Όσοι και όσες παρατηρούν έναν αγώνα από τα έξω ή αβασάνιστα τον προσπερνούν δεν είναι εύκολο να αποκτήσουν συνείδηση του δρόμου που πρέπει να πάρουν τα πράγματα, δεν είναι εύκολο να απεγκλωβίσουν τη σκέψη τους από την κυρίαρχη αστική και μικροαστική σκέψη και αντίληψη. Δεν είναι καθόλου εύκολο να εξηγήσουν γιατί ο καθημερινός αγώνας έχει σκαμπανεβάσματα, ζιγκ-ζαγκ. Εξ ίσου βέβαιο είναι ότι η συλλογικά κατακτημένη και μάλιστα με επιστημονικό τρόπο επεξεργασμένη πείρα είναι πολύ ανώτερη από την προσωπική, την τοπική, την κλαδική.

Να μη ξεχνάμε ότι η αγανάκτηση και η δυσαρέσκεια, που εκφράζει σήμερα η μεγάλη πλειοψηφία του λαού και δικαιολογημένα, δεν φθάνει, δεν επαρκεί καθόλου για την κατάκτηση της πολιτικής συνείδησης. Όσο και να οξύνονται τα προβλήματα από μόνα τους δεν αρκούν για να ωθήσουν ακόμα και ανθρώπους με προοδευτική συνείδηση στον πραγματικό ταξικό αγώνα, αγώνες περιστασιακά θα γίνονται χωρίς όμως κατακτήσεις και κυρίως δεν θα αναδείχνουν την προοπτική που αντικειμενικά υπάρχει.

Εδώ κρίνεται ο ρόλος του Κόμματος. Αγώνες απελευθερωτικοί, εργατικοί, αγροτικοί γίνονταν και πριν η εργατική τάξη αποκτήσει το δικό της Κόμμα, πριν δηλαδή η εργατική τάξη γίνει τάξη για τον εαυτό της. Το ΚΚΕ δεν περιορίζεται να περιγράφει τα προβλήματα, να φωνάζει για την ανεργία και τη φτώχεια, τον πόλεμο και την κρατική βία. Ο δικός μας ρόλος είναι μοναδικός και αναντικατάστατος, όχι μόνο γιατί είμαστε στην πρώτη γραμμή της καθημερινής δράσης, αλλά και γιατί ξέρουμε προς τα πού πρέπει να τραβήξουν τα πράγματα, στο σοσιαλισμό - κομμουνισμό. Αυτή είναι η πηγή που καλλιεργεί τη μαχητικότητα και ανιδιοτέλεια, την επιμονή και την υπομονή στον οργανωμένο καθημερινό αγώνα.

Εμείς έχουμε την υποχρέωση να βοηθάμε έμπρακτα χωρίς μεγαλοστομίες και οπωσδήποτε με το παράδειγμα της αυτοθυσίας και ανιδιοτέλειας, να αναδεικνύεται στη συνείδηση της εργατικής τάξης, της φτωχής αγροτιάς και των άλλων φτωχών μεσαίων στρωμάτων ποιος είναι ο πραγματικός εχθρός τους, πριν απ' όλα ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΕΧΘΡΟΣ, και ποιοι είναι οι διεθνείς σύμμαχοί του.

Ο εχθρός δεν είναι μόνο το εκάστοτε κυβερνητικό κόμμα ή κυβερνήσεις συνεργασίας, αυτές αποτελούν την πολιτική υπαλληλία της αστικής τάξης. Να βλέπουν την αστική τάξη και το κράτος της, τους θεσμούς του αστικού κράτους είτε η σύνθεσή τους καθορίζεται με εκλογές όπως είναι το αστικό κοινοβούλιο, είτε διορίζονται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο όπως είναι ο εθνικός αστικός στρατός, η Δικαιοσύνη και άλλοι.

Εμείς έχουμε την υποχρέωση με το λόγο και την εύστοχη πράξη μας να κατανοείται ότι αντίπαλος είναι η καπιταλιστική ιδιοκτησία είτε είναι ιδιωτική μετοχική επιχείρηση, είτε κρατική. Εμείς οφείλουμε να βοηθάμε το λαό να συνειδητοποιεί ότι μπορεί και πρέπει να διεκδικεί να ζει χωρίς καπιταλιστές. Οι καπιταλιστές στις συνθήκες του μονοπωλιακού καπιταλισμού είναι περιττοί 100%, κηφήνες, είναι σφετεριστές του πλούτου που παράγει ο λαός, του πλούτου που διαθέτει η χώρα.

Εμείς έχουμε υποχρέωση να ενημερώνουμε με όπλο την πείρα και τα επιστημονικά επιχειρήματα ποια ήταν η προσφορά του σοσιαλισμού τον 20ο αιώνα, γιατί η Οκτωβριανή Επανάσταση του '17 εγκαινίασε μια νέα εποχή, την εποχή περάσματος από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό. Εμείς έχουμε την υποχρέωση να γνωρίζουμε σε βάθος το μεγάλο θεωρητικό ζήτημα που αποτυπώνεται με την εκτίμηση ότι "είναι ώριμες οι υλικές προϋποθέσεις για τη σοσιαλιστική οργάνωση της παραγωγής και της κοινωνίας". Αυτή η εκτίμηση δεν έχει καμία σχέση με υποκειμενισμό, με επιθυμία, δεν είναι ένα όμορφο όραμα ή ένα ηθικό ιδανικό, απορρέει από την "ωρίμανση του κοινωνικού χαρακτήρα της εργασίας και την όξυνση της αντίθεσής του με την καπιταλιστική ιδιοκτησία. Αυτή η αντίφαση έχει φέρει τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής σε πλήρη αντίθεση με τις σύγχρονες κοινωνικές ανάγκες".

"Η ωρίμανση των υλικών προϋποθέσεων δεν καθορίζεται από το συσχετισμό δυνάμεων".

Από αυτή την αφετηρία μπορούμε και πρέπει με ακόμα μεγαλύτερη μαχητικότητα, ικανότητα οργάνωσης, προσανατολισμού και συσπείρωσης, να ανταποκριθούμε στους καθημερινούς αγώνες που γίνονται και που πρέπει να γίνουν πιο γιγάντιοι, πιο οργανωμένοι, πιο δυναμικοί, πιο πολιτικοποιημένοι.

Εμείς έχουμε την υποχρέωση να συμβάλλουμε να γίνει πιο πλατιά η αντίληψη ότι

ανεξάρτητα ποιο κόμμα ή ποια κόμματα κυβερνούν ή πώς αυτοαποκαλούνται, δεν εξανθρωπίζεται το αστικό πολιτικό σύστημα, αυτό συνιστά τη δικτατορία της αστικής τάξης, είτε υπάρχει, είτε προσωρινά παραμερίζεται ή υποβαθμίζεται το αστικό κοινοβούλιο, είτε διατρέχουμε περίοδο αρπαγής κατακτήσεων, είτε διανύουμε περίοδο σχετικών ελευθεριών και κάποιων προσωρινών παροχών.

Να κατανοείται ευρύτερα -όσο γίνεται- ότι στην ουσία, ανεξάρτητα τι καυγάς γίνεται στο αστικό κοινοβούλιο, η αντιπαράθεση εξελίσσεται ανάμεσα στη δικτατορία της αστικής τάξης και την πάλη για τη δικτατορία του προλεταριάτου, ότι η δικτατορία του προλεταριάτου δεν είναι τίποτε άλλο παρά η εξουσία της εργατικής τάξης.

Πείρα δεν φέρνει μόνο η νίκη σε μια ή άλλη φάση, πείρα φέρνει και η προσωρινή ήττα. Να θυμόμαστε μόνο ένα πράγμα, έχει διαφορά αν χάνεις μια μάχη γιατί ο συσχετισμός δυνάμεων είναι αρνητικός και άλλο πράγμα να χάνεις μια μάχη γιατί έκανες ασυγχώρητο λάθος ή γιατί φοβήθηκες, κιότιψες.

Να θυμόμαστε ότι το συσχετισμό δυνάμεων δεν τον διαμορφώνει μόνο του το Κόμμα, αλλά τον εξακριβώνει και τον βελτιώνει δίνοντας κάθε μάχη. Η κάθε μάχη για να γίνει κρίκος στην αλυσίδα του πολέμου που οδηγεί στη νίκη πρέπει να είναι μελετημένη, σχεδιασμένη, να ξέρεις πότε περνάς στην επίθεση και πότε προετοιμάζεις τη νέα φάση επίθεσης.

Ας προβληματισθούν όλοι εκείνοι και εκείνες που λίγα χρόνια πριν μας ζητούσαν να "βάλουμε λίγο νερό στο κρασί μας", να "στηρίξουμε" με τον ένα ή τον άλλο τρόπο το ΣΥΡΙΖΑ μήπως και κάτι κάνει, μήπως εξασφαλίσει κάποια ανακούφιση στα λαϊκά στρώματα από το βάρος των βάρβαρων καπιταλιστικών αναδιρθρώσεων που μας πλασαρίστηκαν ως μνημόνια διεξόδου από την κρίση.

Αν το ΚΚΕ κάτω από την πίεση αυτών των προτροπών, υποχωρούσε, πώς θα ήταν τα πράγματα σήμερα; Θα ήταν χειρότερα, όχι μόνο γιατί θα έσβηνε ή θα αδυνάτιζε ακόμα πιο πολύ κάθε εστία αντίστασης, αλλά και γιατί η απογοήτευση θα ήταν καθολική, δεν θα υπήρχε ούτε ένα εφελτήριο για την ανασύνταξη του εργατικού κινήματος και τη διαμόρφωση ισχυρής Λαϊκής Συμμαχίας. Η συνεργασία με αστικές πολιτικές δυνάμεις, η ανοχή προς τον οπορτουνισμό και το ρεφορμισμό αποδείχθηκε διεθνώς, σε όλον τον 20αίωνα, ότι έδωσε αέρα στην αστική τάξη και τα κόμματά της να αντεπιτεθούν, να κερδίσουν χρόνο, να χειραγωγήσουν το εργατικό, το λαϊκό κίνημα.

Οι μαχητές του ΔΣΕ μπορεί να μην είχαν την ευκαιρία να μελετήσουν τη θεωρία μας, πριν και κατά τα χρόνια της κατοχής, την περίοδο της "λευκής τρομοκρατίας" και του εμφύλιου, όμως η ανιδιοτέλεια και αυτοθυσία τους δεν προέκυψε από ένα απλό συναίσθημα, ούτε μόνο από το γεγονός ότι ήταν κυνηγημένοι. Άλλωστε το σύστημα πάντα προσφέρει οδούς διαφυγής σε αυτούς που δειλιάζουν, υποχωρούν. Αυτό που τους έκανε ήρωες και ηρωίδες ήταν ο πόθος τους για μια νέα κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και πόλεμο, μια κοινωνία που γέννησε ο 20ος αιώνας και που θα επανέλθει στο προσκήνιο, με τη νέα πείρα που μας έδωσε η πρώτη απόπειρα σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Αυτή η επιλογή είναι και σήμερα μοναδική για μας τους κομμουνιστές, για τον εργάτη και την εργάτρια, για αυτούς που προλεταριοποιούνται, για τους φτωχούς των μικροαστικών στρωμάτων και που γίνονται κάθε μέρα όλο και πιο πολλοί.

Τιμή και δόξα στο ΔΣΕ.

Τιμή και δόξα στο Αρχηγείο του ΔΣΕ στα Τζουμέρκα.

Στους επώνυμους και ανώνυμους ήρωες, σε όσους βοήθησαν.

Σε όσους είδαν το δίκιο των μαχητών και μαχητριών του ΔΣΕ.

Σε όσους συνεχίζουν σήμερα απτόητοι, αποφασισμένοι και αλύγιστοι».